

Un bon dia t'enamores i comença tot

Un relat de: [vespre](#)

Un dia coneixes algú. Comenceu a xerrar i, poc a poc, et comença a agradar. T'enamora com es mou, com seu, com parla, com et mira. En aquell moment, per tu ell és un estrany, no és res i a la vegada ho és tot; jugues a imaginar-te com és i te l'imagines tendre i dolç, afectuós i salvatge. Un dia us emboliqueu i te'n vas al llit amb ell, com ja has fet tantes altres vegades. Però aquest cop, sense adonar-te'n, un dia et descobreixes llevant-te al seu costat. I l'altre, i l'altre. Sense saber com, ha entrat de ple a la teva vida.

T'has acostumat a la seva presència i si ara ell marxés et caldria un entrenament per aprendre a viure sola de nou. Com si fes una eternitat que és al teu costat, no valores, no sotmets a examen la seva presència. Simplement, ell és allí. I és allí perquè toca que hi sigui, perquè suposes que ell vol ser-hi i per alguna raó més que ara no recordes. No t'has formulat mai la pregunta de si l'estimes; no t'has atrevit, o potser no hi has pensat; no li dones importància. Després de que et deixessin, l'amor ha quedat relativitzat, ha empetitit, no és més que un cigró enmig de la immensitat de l'univers, un trist punt de llum oblidat, minúscul, que flota en el buit de l'espai intentant acolorir-lo, donar-li vida; però tu no li permets créixer, t'entestes a empetitir-lo i a relativitzar-lo.

Els cigrons només són cigrons, et repeteixes. I quan un marxa, sempre en trobes algun altre. Quina importància té, doncs, quin cigró sigui el que flota en la immensitat? Et preguntes una vegada i una altra, mentre mires el pot dels cigrons. No són pas tots iguals, però tots et fan sentir el mateix: gasos. El gust d'un cigró és el gust de tots els cigrons; igual que l'amor és l'amor, i sempre serà el mateix sentiment. Però pot ser que hi hagi cigrons amb gustos diferents? I si sentir amor no sempre fos el mateix?

No ho saps, no ho pots saber. Perquè ja no saps què és estimar. Vas donar molt i un dia s'ho van endur tot, els petons, les abraçades, les mirades, les llàgrimes, les carícies, les alegries i les pors. Vas quedar sumida en la ignorància més aspra, abandonada enmig d'un desert. Però el dia que et descobreixes pensant que ell t'agrada, sents que alguna cosa es desperta dins teu; deuen ser les ganes d'endur-te'l al llit. O potser va més enllà?

Quan us fiqueu al llit, no vols pensar en totes aquestes preguntes, només vols estar allí amb ell. Però hi ha quelcom diferent, ja no són només les ganes d'anar-te'n al llit amb ell, creus tenir ganes de conèixer-lo, d'ensenyar-li com ets. I així ho fas, ho intentes. Però no sempre surt bé. Com més el coneixes, més discutiu. Els mals moments van en augment, i ja no et diverteixes tant. T'enfosqueixes, la mirada se't torna grisa i el somriure distant. Ja no vols estar amb ell? Ja no l'estimes? O és que no l'has estimat mai?

Segueixes amb ell per inèrcia, et costa trencar els camins marcats, que són fàcils de seguir. No et plantejges deixar-ho córrer, tal i com no t'ho plantejaves l'altra vegada. Però els problemes segueixen, hi són, i no els pots ignorar. Vols tancar els ulls, vols sentir-te com abans, i no saps on és la clau, el misteri. Potser és que "no sabem ballar junts", penses. I què s'ha de fer quan tens una parella de ball amb qui no t'hi entens per ballar? Dir-li o potser callar i tornar-ho a intentar, no ho saps. I enmig d'aquests dubtes, segueixes caminant, la inèrcia t'empeny.

Camines endavant, agafada de la seva mà. Mires a terra, per no mirar-li els ulls i que no descobreixi la teva mirada grisa. Fas veure que tot és normal, que tot està al seu lloc. Però per dins et sents descol·locada, desplaçada, no saps on ets, què s'espera de tu ni què has de fer. El que és pitjor, però, és que no saps què vols fer. T'ofusques, et deprimeixes, cries, plores i estàs rabiosa, enfadada. Contra tu i contra el món.

I llavors un dia, enmig d'aquesta ràbia, et ve a buscar per veure't cinc minuts, fer-te un petó ben fort, abraçar-te i dir-te que t'estima. Tu penses que és una tonteria, que no val la pena, però no t'hi oposes; el reps amb un mig somriure i xerres amb ell cinc minuts. Sense saber com, de cop te n'adones de la bellesa del que està fent, de sobte et sents especial, única. Aquest gest et fa sentir meravellosa i excepcional; et fa sentir important. I en aquell moment, un somriure franc i sincer se't dibuixa a la cara; somrius com feia mesos que no ho feies. És un somriure de felicitat, aquella felicitat fugissera però increïblement intensa que t'omple d'energia, de ganes de viure, de ganes de cridar. El mires de fit a fit i t'entregues a ell amb la puresa d'aquest somriure. La seva cara s'il·lumina, hi veus la teva expressió reflectida, t'atreviries a dir que també és de felicitat. L'estimes? No creus que et faci falta preguntar-t'ho.